

Hushjelpen

Ja, jeg kaller den for *Hushjelpen* jeg, for den norske tittelen er ganske ubegripelig. *The Help* har blitt til *Barnepiken*, men de fargede kvinnene vi møter i denne filmens versjon av sektitallets Jackson, Mississippi er mer mer hushjelper enn barnepiker.

Selv om de også passer barna så klart. Men skitt au, det spiller vel ingen større rolle i den store sammenhengen? La oss heller snakke om filmen.

Hushjelpen er altså en film, basert på en roman av Kathryn Stockett, som handler om en haug med kvinner i det rasistiske og segregerte Mississippi på sekstitallet. Vår heltinne er Skeeter, som drømmer om å bli journalist og forfatter, men etter å ha gjort seg ferdig med college må hun nøye seg med å skrive en spalte i lokalavise med husholdningstips. Skeeter har imidlertid ikke særlig god greie på husholdningstips, hvordan skulle hun ha det, det er jo de fargede hushjelpene som tar seg av den biten, så hun gjør det eneste naturlige: Allierer seg med en av venninenes fargede hushjelp for å få hjelp til å svare på spørsmålene som folk sender inn.

Men av en eller annen grunn har Skeeter blitt den eneste jenta i Jackson, Mississippi som er i stand til, i hvert fall i noen grad, å se ting fra de fargedes perspektiv. Hun får en ide om at hun kan overtale de fargede hushjelpene til å fortelle hvordan livet arter seg for dem, og går i gang med stort pågangsmot. Hushjelpene er imidlertid ikke så veldig interesserte i å dele sine historier, siden de forstår at dette ikke kan bety annet enn trøbbel. Men etterhvert så får hun et par stykker til å bli med på prosjektet, og etterhvert så pakker det på seg. Bok blir det, og hurramegrundt, Skeeter får jobb i New York og drar sin vei igjen, men ikke før hun har fått lov av sine fargede kilder altså!

Høres det ut som en film for kulturkjerringer eller?

Dessverre er filmen, til tross for at jeg aldri kjeder meg på veien, bare skit. Den er enkel som bare det. Svart-hvit om du vil. Alle de hvite karakterene, med unntak av Skeeter, ei dame som er white trash og utstøtt av det gode selskap, og ei eldre dame som er småsenil, dumme, teite og ufyselige hverdagsrasister. Karikerte som bare det. Alle de fargede vi møter er derimot sympatiske og snille som dagen er lang. Med et mulig unntat for mannen til en av dem, Leroy, som har visse voldelige tendenser. Men han ser vi aldri i bildet, vi bare vet han er der.

Ja, det er forresten dårlig med menn der i det hele tatt, uten at akkurat det er så farlig altså.

Selv ikke i Mississippi var det slik at man hadde Jim Crow og segregering mellom svarte og hvite fordi de hvite var ignorante rasshøl. Jojo, mange var sikkert det også, men det var andre elementer. Problemet med denne forenklete versjonen av den amerikanske sørstatsrasismen er at den gjør det så forferdelig enkelt for oss. Vi kan se på filmen, okke oss over hvor dumme folk var, glede oss over at *vi* har kommet så mye lengre nå. Vi er ikke sånn som dem!

Og når filmen er over slår vi iPhoneen vår, skrudd sammen i noe som minner om slaveleirer av kinesiske barnearbeidere, på igjen. Tekster at filmen er ferdig, vi er på vei hjem, og var det i morgen han fyren fra Litauen skulle komme og begynne på det stakittgjerdet? Oj, der var det visst ei dame i burka, jeg så henne nesten ikke i mørket der. *Må* de virkelig kle seg som spøkelsekladden, og ta nå på deg en refleks da for helvete!

Hushjelpen er en såpeopera fra et fiktivt rasistisk sørstatsunivers, kamuflert som noe viktig. Men den er ikke viktig i det hele tatt. Den er skit.

Blogg

FUS!

Dato

21. oktober 2011

Forfatter

Hjorthen

Kategori

Film

Merkelapper

barnepiken, rasisme, the help

Les mer

Forrige:

TD7: ÆRESHALLEN 2011 (og semifinaler)

Neste:

Din Guide til DCs nye 52